

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344490256/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

med os danske Yndere af den store Baudelaire kun nyde en uskyldig Drik:

»De kan jo bestille et Glas Pebermyntevand, hvis De vil give mig det.»

Og som én, der føler Pligt til at aflægge Vidnesbyrd i et højtideligt Øjeblik, talte han længe til os om Baudelaire og fremstillede den vilde Haardnakkethed, hvormed den beundrede Forgænger gennem Livets dyndede Gader har bukket sig efter alle Splinter af Idealet. – Ordene kom ikke mere med Besvær trods hans dybe Nedslaaethed.

Der skete et Tøbrud i hans Sind, mens vi talte med ham, og hans første Smil brød igennem, da han kom til at nævne en Skildring af en Kvindes Aand, som skyldtes St. Beuves Pen.

»Kvindernes Aand!» gentog han med et Vismands-Smil, som bredte sig fra begge Næsevige og pludselig tindrede helt lystigt i de smaa, brune Øjne. »De er søde ... men deres Aand!»

Og der laa Gudernes og de tyveaariges Velvilje i hans Ord:

»Elles ont du charme, mais ... de l'esprit?»

Kafféen skulde lukkes. Det nyttede ikke, at vi var i Selskab med Frankrigs største Lyriker. Opvarteren, der var dus med ham, stillede sig hen ved Siden af os og forsikrede med høflig Taalmodighed, at han ikke vilde vige fra Pletten, saa længe vi sad der.

Alene med os to danske drev Paul Verlaine i den fugtge Nat gennem Quartier Latins Gader, hvor Lygterne som Klynger af lange opløbne Studenter stod og maalte deres Højhed i Gadeskarnet.

»Ikke sandt, vi har genfundet hinanden?» sagde Verlaine, mens Tøbrudet hos ham mere og mere fuldbyrdede sig. »Ikke sandt, vi har genfundet hinanden,« gentog han.

»For Mennesket har en Sjæl, ikke sandt? Vi har en Sjæl,« vedblev han indtrængende. »Jeg er glad over at have fundet Dem, genfundet Dem, og at gaa med Dem. Man kan stundum blive saa ængstelig, naar man føler sig alene.«

Vi havde sagt ham, at han hjemme i vort Land var kendt af de unge, der kan læse fransk. Og det var klart, at han ikke med Ubehag opfriskede en glemt Krog af Geografien, formelig fik et helt nyt Land foræret, hvis læsende Ungdom kendte ham og havde ham kær.

»I Hollændere eller svenske ... deroppe i Jeres København« ... sag-